

C – Sacramentsdag – 23 juni 2019
Gen 14,18-20; 1 Kor 11,23-26; Lc 9,11b-17

Door lijf en leden

Zoals u waarschijnlijk weet, heeft mijn andere vaderland, Frankrijk, vorig jaar het wereldkampioenschap voetballen gewonnen. Het winnend elftal mocht dan ook de gouden beker, als trofee van het kampioenschap, mee naar huis nemen.

Enkele dagen geleden hoorde ik op een Franse nieuwszender dat de beker daar in de studio stond. De journalist die toen aan het woord was, wilde de beker even vastpakken om hem te laten zien, maar dat mocht niet. Naast de beker stond een bewaker van de voetbalbond. Niemand mocht de beker vasthouden, zelfs niet aanraken. De trofee van het wereldkampioenschap voetballen is onaanraakbaar.

Vroeger, vóór het Concilie, mochten wij de heilige hostie ook niet aanraken. Want de hostie is nu eenmaal het allerheiligste, zo heilig dat je het niet mag aanraken. We moesten ervoor knielen. En vroeger, bij de Sacramentsprocessies, knielden de mensen als de priester met het Allerheiligste voorbijkwam.

Het Allerheiligste was onaanraakbaar, ja, maar we kregen de hostie wèl op de tong, en we namen de hostie dus wel degelijk in ons lichaam op. Niet op de handen maar wel op de tong. Een hostie opeten is nu eenmaal méér dan een hostie alleen maar aanraken.

En dat is nu net het mooie van de Eucharistie. Het allerheiligste, het meest goddelijke, nemen wij gewoon in ons op, wij eten het op, letterlijk en figuurlijk. Zoals Jezus zelf zegt: “jullie moeten mijn vlees eten en mijn bloed drinken”. Wij mogen de hostie, het geconsacreerde brood, niet alleen aanraken, we nemen het in ons op, we worden er één mee.

Letterlijk. Wanneer je iets opeet, dan wordt dat wat je opeet, één met jouw lichaam. Het gaat helemaal in je op, trekt door heel je lijf. En dat is het wonder van de Eucharistie. Het brood dat wij eten, de wijn die wij drinken, gaan in het meest binnenste van wat wij zijn.

Iets dat je opeet, iets dat je opneemt in je lichaam, neemt bezit van jou. In de Eucharistie nemen wij God op in ons lichaam, wij namen Hem in ons op. God neemt bezit van ons. Letterlijk en figuurlijk. Hij wordt van ons. Wij worden van Hem. Wij voelen Zijn aanwezigheid tot in de cellen van ons lichaam.

Bij de Eucharistie gaat Jezus door lijf en leden, door merg en been. Zoals Jezus door zijn menswording, een mens wordt zoals wij, met lijf en leden, zo worden wij in de Eucharistie, één met zijn goddelijkheid, in lijf en leden. Zo werd het vroeger, in de oude ker, al enthousiast verteld door de kerkvaders : God ruilt met ons, Hij krijgt onze menselijkheid, wij krijgen zijn Godheid.

Dit betekent natuurlijk niet dat we geen eerbied meer hoeven te tonen. Want wat wij ontvangen in de Eucharistie is nog altijd het meest heilige, het meest verhevene, dat er in de wereld bestaat, namelijk God zelf. En wanneer wij het Heilig Brood ontvangen, doen wij dat met grote eerbied. Ik zal u een klein stukje voorlezen uit een catechese van een oude kerkvader uit de 4^e eeuw, bisschop Cyrillus van Jeruzalem, die zijn parochianen uitlegt hoe ze ter communie moeten gaan:

“Wanneer u nadert tot de Eucharistie, kom dan niet naar voren met gestrekte handen, of met de vingers uit elkaar, maar maak van uw linkerhand een troon voor uw rechterhand, want deze gaat de Koning ontvangen. Ontvang dan in de holte van uw hand het Lichaam van Christus, en zeg: “Amen”. Heilig dan zorgvuldig uw blik door te kijken naar het Heilig Lichaam, nuttig het dan, en zorg ervoor dat niets verloren gaat. Want als u er iets van zou verliezen, dan is het alsof u beroofd zou zijn van een van uw ledematen. Zeg eens eerlijk, als men u goudschilfers had gegeven, zou u

er dan niet uiterst zorgvuldig mee zijn, en ervoor zorgen niets ervan te verliezen ? Zou u dan ook niet veel zorgvuldiger omgaan met iets dat nóg kostbaarder is dan goud en edelstenen, en er geen kruimel van verliezen ?”

En zoals die oude kerkvader uit de 4e eeuw het zei, zo doen wij het zodadelijk weer, bij het ontvangen van de communie.

Régis de la Haye, diaken